

гьовденъ натоварваше рубата си на количка и излизаше на лагеръ, тждѣва нѣкжде около чучура, гдето си бѣ построилъ колиба, която сутринъ напускаше, а вечеръ се прибираше за лѣгане. Селянитѣ го имаха едва ли не за святъ човѣкъ и не посѣгаха на лѣтовището му. Дори като се връщаха отъ пазаръ, нѣкои му оставяха и хлѣбъ на сливата при чучура. На Гергьовденъ, въ което село попаднѣше, селянитѣ го канѣха на сбирището при тѣхъ, гощаваха го и пълнѣха кожената му торба съ плешки и глави отъ курбанитѣ. Никой не го знаеше, откъде е родомъ. Приказваше се, че е отъ Македония, билъ на младини по Сирия и Палестина, билъ и въ Влашко, писалъ се въ опълчението, и на Шипка се билъ, отказалъ се отъ пенсия и земя и постъпилъ на полицейска служба, а следъ това станалъ кантонеръ по друмищата. Не пиелъ никакво спиртно питие и не пушелъ. Пазѣлъ здраво всички пости съ срѣдитѣ и петъцитѣ, ходѣлъ редовно въ църква, премѣненъ въ опълченската си форма съ ордени и знакове, и тамъ помагалъ и на псалта. Но това, което най-много занимаваше и учудваше селянитѣ и за което приказваха едва ли не шепнишкомъ, бѣ че този Хаджи Кантонеръ ималъ една тенекиена кутия, на голѣмина като църковенъ псалтиръ, която пазѣлъ като очитѣ си. Денемъ я носѣлъ въ торбата, а ноще я слагалъ подъ главата си. Въ тая кутия не ще да сж пари. Паритѣ се държатъ или въ кемеръ около кръста на голо, или пъкъ се зашиватъ подъ хастаръ. Всѣка недѣля или празникъ той я изваждалъ, поставялъ я на столче, запалвалъ свѣщъ и се кръстѣлъ. Всички вѣрваха, че това не може да е друго, освенъ честно дръвце отъ Божия кръстъ. Ако и това не е, Господъ го знае вече какво е.

Понеже всички вѣрваха, че това въ кутията е честно дърво, то не можеше да не повѣрвамъ и азъ.

Като не можехъ да отгатна, где е точно лагерътъ на Хаджи Кантонера, решилъ бѣхъ вече да потегля къмъ хана. Оставаха още 4 клм. и то все надолу.